

Arrest

nr. 48 283 van 20 september 2010
in de zaak RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X en X die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 22 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat J. BOUDRY verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Gezien de bestreden beslissingen voor alle familieleden op dezelfde motieven steunen, en verzoekers hiertegen dezelfde middelen hebben aangevoerd, is het aangewezen om alle beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten teneinde een goede rechtsbedeling te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 19 februari 2010 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 1 juni 2010 werden beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

2.2. De bestreden beslissing van X, eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Crnotincë (gemeente Preshevë), Zuid-Servië, en bezit u de Servische nationaliteit. In 1975 trad u officieel in het huwelijk met X (O.V. 6.581. 945). Samen hebben jullie vijf kinderen. Acht maanden na de geboorte van jullie zoon Munir zagen jullie dat er iets mis was met hem. Jullie brachten Munir naar verscheidene dokters, maar zij konden u niet echt helpen. Eerst brachten jullie Munir naar het ziekenhuis in Preshevë. De dokters daar schreven uw zoon medicatie voor. Gezien zij niets meer konden doen voor uw zoon verwezen ze u door naar het ziekenhuis in Vranje, waar er specialisten werkzaam zijn. De specialisten in Vranje hebben uw zoon volgens u nooit onderzocht. Ze stelden een diagnose op basis van het uiterlijk van uw zoon. Bovendien verwezen ze u telkens door naar een andere specialist en telkenmale kreeg u te horen dat men niets voor uw zoon kon doen. U bent ervan overtuigd dat dit was wegens uw origine. Uiteindelijk gaf u het op en ging u niet meer naar het ziekenhuis in Vranje. Ook uw echtgenote heeft medische problemen. Zij heeft last van haar bloeddruk en soms valt ze flauw. Op een gegeven ogenblik diende uw echtgenote in het ziekenhuis te worden opgenomen. De dokters in Preshevë verwezen haar door naar het ziekenhuis in Vranje. In Vranje werd uw echtgenote onderzocht, kreeg zij een baxter en werd vervolgens naar huis gestuurd. De daaropvolgende tien dagen kwam er elke dag iemand uw echtgenote thuis een baxter toedienen. U bent meerdere keren naar de gemeente geweest om een gezondheidsboekje te vragen, maar dit werd u telkens geweigerd. Omwille van het feit dat uw zoon nooit beter is geworden en eveneens omwille van de gezondheidstoestand van uw echtgenote besloot u, samen met uw echtgenote en uw twee zonen Munir (O.V. X) en Seid (O.V. X), Servië te verlaten. Op 17 februari 2010 nam u de bus richting België. Op 19 februari 2010 kwamen jullie in België aan, waar u dezelfde dag nog asiel hebt aangevraagd. Na uw vertrek is het Servische leger langsgekomen om naar de reden van u te informeren. Uw zoon vertelde hen dat u was vertrokken omwille van de medische situatie van uw echtgenote en zoon. Nadien hoorde hij niets meer van het Servische leger.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Servisch paspoort, uitgereikt op 22 januari 2010, uw rijbewijs, uitgereikt op 23 maart 2004, een busticket van de busmaatschappij Mimosa ter staving van uw reisroute naar België, verscheidene medische attesten en expertises betreffende uw zoon Munir, waaruit blijkt dat hij aan het Downsyndroom lijdt en hierdoor recht heeft op gespecialiseerd onderwijs en begeleiding en medische attesten betreffende uw echtgenote Amidje, waaruit blijkt dat zij met hoge bloeddruk kampt en in dit verband verscheidene onderzoeken onderging.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U verklaarde Servië te hebben verlaten omwille van de medische problemen van zowel uw zoon Munir als die van uw echtgenote (gehoor CGVS p. 5). Deze door u ingeroepen medische problemen, die u staaftde met medische attesten, houden op zich echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Uw beweringen als zou uw zoon, aangezien hij een etnisch Albanees is, geen of onvoldoende medische hulp hebben gehad in Servië – u beweerde meermaals dat de dokters louter op het zicht een diagnose hebben gesteld zonder uw zoon daadwerkelijk aan één of meerdere medische onderzoeken te onderwerpen (gehoor CGVS pp. 4- 6, 11-12) – kon u met geen enkel objectief, concreet element staven. Integendeel, uit de door u neergelegde medische attesten blijkt duidelijk dat uw zoon door meerdere specialisten – een psycholoog, een oligofrenoloog, een neuropsychiater, een pediater, ... - grondig werd onderzocht en zij allen de dezelfde diagnose, met name dat uw zoon lijdt aan het Downsyndroom, hebben gesteld. Bovendien blijkt eveneens uit de door u voorgelegde attesten dat uw zoon meermaals werd gediagnosticeerd, hij medicatie kreeg voorgeschreven, de nodige operaties heeft ondergaan en de daaropvolgende nazorg heeft gekregen. Zo werd hij ondermeer van 11 augustus 2008 tot 14 augustus 2008 opgenomen in het ziekenhuis in Vranje voor een rugoperatie (hernia). Op 21 augustus 2008 diende hij terug te gaan voor controle. Aldus blijkt uit deze medische attesten, in tegenstelling tot uw beweringen, dat u zich voor uw zoon wel degelijk probleemloos tot de medische hulpverlening in Servië kon wenden voor het verkrijgen van noodzakelijke medische zorgen.

Voorts verklaarde u dat ook uw echtgenote niet voldoende behandeld werd in Servië. Uw echtgenote, die lijdt aan een hoge bloeddruk waardoor zij regelmatig flauw valt, zou op een gegeven ogenblik door de artsen in Preshevë zijn doorverwezen naar het ziekenhuis in Vranje. U verklaarde dat uw echtgenote in Vranje onderzocht werd en een baxter kreeg, maar dat men haar daarna naar huis heeft gestuurd terwijl u van mening was dat ze in het ziekenhuis opgenomen had moeten worden (gehoor CGVS pp. 8-9). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw echtgenote in dit verband verklaarde dat zij nimmer in het ziekenhuis in Vranje is geweest (gehoor CGVS echtgenote p. 4). Geconfronteerd met uw verklaringen, verklaarde zij dat ze misschien buiten bewustzijn was toen u haar naar Vranje bracht. Deze verklaring houdt geen steek. Hoe dan ook, het loutere feit dat u van mening bent dat zij in het ziekenhuis diende te worden opgenomen terwijl men dit niet gedaan heeft, kan bezwaarlijk als een discriminatie of een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden weerhouden. Bovendien verklaarde u zelf dat er na het onderzoek in Vranje nog gedurende tien dagen dagelijks een verpleger langskwam om haar een baxter te geven (gehoor CGVS p. 9). Uw echtgenote verklaarde in verband met haar medische klachten dat zij normalerwijze medicatie voorgeschreven kreeg en als ze erg ziek was, een infuus kreeg toegediend (gehoor CGVS echtgenote p. 4). Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw zoon en/of uw echtgenote in uw land van herkomst geen toegang hadden tot de medische zorgverlening.

Eveneens verklaarde u dat u geen ziekenboekje kreeg en u alles zelf diende te betalen (gehoor CGVS p. 10). Deze bewering wordt echter tegengesproken door de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat gehandicapten – zoals uw zoon Munir – recht hebben op gratis gezondheidszorg. Bovendien blijkt uit uw medische attesten dat uw zoon recht had op accommodatie en onderwijs in een gespecialiseerd instituut en tevens recht had op overheidssteun (zie medische expertises, d.d. 12 januari 2000 en 14 juni 2006 in administratieve dossier).

Wat betreft het feit dat het Servische leger na uw vertrek éénmaal naar u is komen informeren (gehoor CGVS p. 2), dient te worden opgemerkt dat dit feit onvoldoende ernstig is om te getuigen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit éénmalige bezoek aan uw woning door het Servische leger had immers geen enkel verder gevolg (gehoor CGVS pp. 2-3). Bovendien verklaarde u zelf nooit enige problemen te hebben gehad met de Servische autoriteiten (gehoor CGVS p. 9).

Tot slot dient toegevoegd te worden dat ik inzake de asielaanvragen van uw zonen, Munir (O.V. 6.581.954) en Seid (O.V. 6.581.952), eveneens heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en uw rijbewijs bevestigen uw identiteit en afkomst, maar die staan niet ter discussie. Uw busticket van de busmaatschappij Mimosa staft uw reisroute, die evenmin wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.3. Aangezien eerste verzoekers echtgenote X (tweede verzoekster) en hun zoon HASANI Munir (derde verzoeker) zich beroepen op dezelfde asielmotieven als eerste verzoeker werd er wat hun betreft een volgeb beslissing genomen.

3. Inzake de rechtspleging

3.1. De verzoekende partij voert aan: “Aan het C.G.V.S., het is de commissaris generaal die de uiteindelijke beslissing neemt. Wanneer de commissaris afwezig is, wordt de beslissing door een Adjunct commissaris genomen. In het aanwezige geval, erop moeten de assistent-commissaris had wijzen dat hij voor de verhinderde algemene commissaris ondertekende.” (sic).

3.2. Artikel 57/9 van de vreemdelingenwet bepaalt dat “Voor de bevoegdheden omschreven in artikel 57/6, 1° tot 7°, wordt de beslissing genomen door de Commissaris-generaal of bij delegatie door zijn adjuncten en dit onder gezag en leiding van de Commissaris-generaal”. In casu werden de bestreden beslissingen voor alle familieleden ondertekend door de commissaris-generaal zelf. Derhalve is aan voormelde wettelijke vereisten klaarblijkelijk voldaan.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

4.2. De verzoekende partijen wijzen op de *“Formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en afwezigheid van bevoegdheid.”*

4.3. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). In zoverre de verzoekende partijen zouden menen dat de commissaris-generaal in de beslissing niet motiveert waarom de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd dient te worden vastgesteld dat een lezing van het weergegeven bestreden besluit leert dat dit omstandig werd gemotiveerd; zodat het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, ongegrond is. Aangezien verzoekende partijen de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4.4. Volgens de verzoekende partijen dient te worden vastgesteld dat zij *“elementen of gegevens heeft aangehaald waaruit blijkt dat [zij haar land van herkomst] verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging of dat hij zich alsnog op bedoelde vrees kan beroepen in geval van een eventuele terugkeer naar Servië. Het probleem de verzoeker ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.”* (sic).

4.5. Verzoekers verklaarden dat zij naar België kwamen om medische redenen *“ik ben naar België gekomen voor mijn vrouw en zoon, om hen hier te laten behandelen, zodat ze kunnen genezen”* (gehoorverslag eerste verzoeker, p.5). Wat zijn zoon betreft meent eerste verzoeker dat hij in zijn land van herkomst geen adequate medische behandeling kon krijgen *“Omdat ze daar niets in handen hebben, geen specialisten”* (gehoor p.6). Anderzijds verklaart hij dat zijn zoon door verschillende artsen, ziekenhuizen en specialisten werd onderzocht en behandeld maar *“het feit dat er geen verbetering is toont toch aan dat ze hem niet goed onderzocht hebben”* en vermoedt dat dit is *“omdat ik Albanees ben”*. Ook tweede verzoekster zou een medische behandeling behoeven, werd onderzocht en behandeld, doch eerste verzoeker meent dat dit onvoldoende was *“ze hebben haar niet in het ziekenhuis gehouden maar naar huis getuurd – normaal gezien was het nodig dat ze in het ziekenhuis moest opgenomen worden”* (gehoor verzoeker p.9). Deze verklaringen, alsook de neergelegde attesten bewijzen ontegensprekelijk dat zowel tweede verzoekster als derde verzoeker door verschillende dokters onderzocht en behandeld werden. Verzoekers tonen dan ook geenszins aan dat er hen adequate medische behandeling geweigerd werd, laat staan dat dit om discriminatoire redenen was omwille van hun etnische herkomst. Bovendien blijkt uit het dossier dat tweede verzoekster wat haar eigen medische problemen betreft aanvankelijk verklaarde dat zij nooit werd onderzocht, doch toen zij gewezen werd op de verklaringen van haar man haar verklaringen wijzigde en toegaf *“Het kan wel zijn want als mijn bloeddruk te hoog is ga ik buiten bewustzijn. Misschien hebben ze me wel gebracht”* (gehoorverslag tweede verzoekster, p.4). De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat verzoekers louter om medische redenen naar België kwamen en dit desgevallend het voorwerp dient uit te maken van de daartoe geëigende procedure op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet). In het uiterst summiere verzoekschrift onderneemt verzoekende partij niet de minste poging om de

motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen, deze blijven derhalve onverminderd overeind. Verzoekers hebben klaarblijkelijk geen nood aan internationale bescherming, de asielaanvragen zijn dan ook ongegrond.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Verzoekende partij brengt geen enkel element aan waaruit een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou kunnen blijken zodat ze ook op de subsidiaire beschermingsstatus geen aanspraak kunnen maken.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK